

S PRAŠKE RAZSTAVE: JILKOVA FONTANA

En dan na praški razstavi.

Napisal Franjo Krašovec.

Pražanom bo bolešno pri srcu, ko oktobrske megle napolnijo razstavišče, ko z orumenelih kron perivojev zaječi umirajoča priroda. Ko pride oni dan, ki je bil sojen tudi staremu Iliju — zadnji dan na praški razstavi!

Rad pohajam po praški razstavi, ki je ne mislim na dolgo popisovati; na misli mi tone nje celotna slika, s tem hrupnim, kipečim in zanimivim življenjem, kakor se je prikazovala v dneh majnikove slave, lesketajoča v belobi svojih svežih novih paviljonov, obklopljenih s sočnatimi barvami mladih travnikov ter z nedolžnimi cveti jasminov in kalin. Spominjam se te dolge vrste dni, na en ozarjeni gotovi dan — ki se blišči v spominu kakor solčni žarek v gostem lesu . . .

Delavnik je. Katerikoli. Recimo eden prvih septembrskih dni, ki so bili letos v Pragi tako prelestni. — Čisti smehljajoči nebesni svod, brez meglice, kakor vlažno oko krasotice, ki se probuja rano iz sladkega sna, se razpenja nad stolopno Prago.

* * *

Davno je na razstavi že začelo življenje, prava gonja za kruhom; idilični mir vlada na razstavi samo do osme jutranje ure, ko se odpro glavni vhodi. Odtod, do poslednjega kotička, — najsi je to oni

ob buštéhradski železnici, ali oni, ki ga nazivajo zabavni kot, ki sega globoko v „Kralovsko oboro“ — povsod se oznanja življenje, ali skromno, večinoma v paviljonih skrito — ali da rečem — rodbinsko. Kajti za šest razstavnih mesecev se je vtaborila v njenem naročju v resnici nekakšna rodbina, ki od rana do pozne noči tu biva, in šele ko piščalke nanzanjajo prihod dvanajste ure, se vrača ta rodbina v svoja izvenrazstavna bivališča.

Vsi poznate njene člane! Nekoliko jih vidite že pri glavnem vходу v temnorumenih, malce komisnih odelih s ploščatimi čepicami na glavah.

Razstavnici čuvaji! Kakor prednja straža cele armade čuvajo vstop v razstavo: turnikete in prehode brez vrtečih se kril, dobro znanih z obeh minulih razstav.

Nimajo doslej posebnega dela; zabavajo se s pripovedovanjem, morda šaljivim, morda resnim; marsikateri ima za seboj življenski roman — sam jih poznam nekoliko, s katerimi je usoda kruto zaigrala ter je zagnala sidro njih življenske ladjice v mirnejši, dasi ne ravno v najmirnejši in trajni pristan . . .

Pridnejši kakor čuvaji pa so v tej dobi blagajničarji v okencih znamenitih stolpov, ohranjenih in malce popravljenih z narodopisne razstave. Ti že